

Judith Williams

HACKSERII

PROLOOG

‘Beloof me dat we terugkomen, Mick. Onze dochter mag niet alleen blijven.’

‘Natuurlijk komen we terug,’ zegt Mick alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Maar hij twijfelt net een seconde te lang voordat hij de woorden uitspreekt. Zijn stem klinkt ook net iets harder dan normaal. Hij kucht even en herpakt zich.

‘En we laten Ava niet alleen. Je moeder is er ook nog, hè.’

‘Je weet best wat ik bedoel,’ fluistert Liv.

Ze kijkt nog een keer naar Ava. ‘Wacht,’ zegt ze dan en ze snelt naar de kast om er een knuffel uit te pakken. Het is een zacht, zwart katje. Boven zijn linkeroog is een witte stip genaaid in de vorm van een hartje. Voorzichtig trekt ze de naad van het

hartje een beetje los. Ze loopt naar het bureau in de kamer en pakt een velletje papier. Ze schrijft er iets op, vouwt het dubbel en stopt het in het hartje. Vervolgens haalt ze een naald en draad uit haar tas en naait het hartje weer dicht. Ze legt Ava's hand en die van haar erop, mompelt nog wat en zet de knuffel bij Ava in bed. Ze aait haar lange donkerbruine haren en schuift voorzichtig haar knalrode lok uit haar gezicht.

PING...

Mick leest het bericht op zijn telefoon, fronsst zijn wenkbrauwen en bijt even op zijn onderlip.

‘We moeten nu echt gaan. De aanvallen worden heftiger, er is geen tijd meer te verliezen.’ Hij staat bij de deur en haalt diep adem. Dan kijkt hij naar Livs bleke gezicht en knikt. ‘Ben je er klaar voor?’

Liv schudt haar hoofd. ‘Nee, maar we hebben geen keus.’

Weer knikt Mick en zijn gedachten dwalen af. Deze missie móét gewoon slagen. Hij voelt hoe Liv zachtjes aan zijn arm trekt.

‘Ben jij er wel klaar voor?’ vraagt ze.

PING PING...

Mick schrikt op uit zijn gedachten en recht zijn rug. Hij blaast zachtjes wat lucht uit, zodat zijn

schouders een beetje ontspannen. Dan pakt hij Livs hand stevig vast en zo lopen ze samen Ava's kamer uit.

Een onverklaarbare verdwijning

Ava wordt wakker van een plotselinge windvlaag. Hij is zo sterk dat ze bijna uit haar bed wordt geblazen. Onder de rand van haar deur verschijnt een enorm fel licht en ze houdt haar handen voor haar ogen. Maar nog geen seconde later is het al verdwenen. Haar kamer is weer donker en de wind is weg. Wat wás dat? Ava's hart bonst in haar keel.

'Mama?' fluistert ze. Maar ze hoort niets. Wel ziet ze een knuffel in haar bed die ze nog niet eerder heeft gezien. Vreemd, denkt ze. Ze pakt hem vast en aait de pluizige vacht.

'Fluffie,' fluistert ze slaperig en ze kruipt dan diep weg onder de dekens.

De volgende dag voelt het huis vreemd aan. Alsof iets ontbreekt, maar Ava weet niet wat. Beneden ruikt het naar kruiden en haverhout. Oma Bitty roert in een ketel en er hangt een beetje rook in de keuken. Die prikt duidelijk in oma's ogen, want ze zien er vochtig uit. Plotseling dringt het tot Ava door wat er ontbreekt.

‘Waar zijn papa en mama?’ vraagt ze.

‘Die zijn even weg,’ zegt oma Bitty.

‘Wanneer komen ze weer terug?’

Oma Bitty haalt haar schouders op. ‘Later,’ zegt ze.

Maar later komt niet. Niet die avond en ook niet in de dagen erna. In het begin huilt Ava zichzelf elke avond stilletjes in slaap. Soms droomt ze over haar ouders. Dat ze samen een spelletje spelen, of zo hard lachen dat de tranen over hun wangen rollen. In de eerste paar seconden tussen slapen en wakker worden, voelt ze zich dan helemaal warm vanbinnen.

Maar dat fijne gevoel duurt nooit lang. Want de rest van de dag lijkt het alsof er een steen op haar maag ligt. Met oma durft ze er niet over te praten. Elke keer als ze erover begint, lijken de rimpeltjes rond oma's mond en ogen dieper te worden en haar

haren nog grijzer. Soms fantaseert Ava dat haar ouders gewoon op wereldreis zijn en elk moment weer binnen kunnen lopen. Zo probeert ze haar tranen tegen te houden. Maar als ze alleen op haar kamer is, drukt ze haar gezicht diep in haar kussen en balt haar handen tot vuisten in de hoop dat de tranen vanzelf stoppen.

Zo verstrijkt de tijd. Dagen worden weken. En weken worden maanden. Als haar ouders bijna een jaar weg zijn, neemt Ava een besluit. Ze gaat niet meer zitten wachten tot ze terugkomen, maar hen zelf zoeken. En niemand kan haar tegenhouden.

